

Prođe još jedna “najteža” godina... Nemaština, beznađe i sveopšte nepoverenje u one koje bi trebalo da nam obezbede bolje sutra, ne ostavljaju nam u dušama previše prostora za slavlje. Ipak, ako nešto treba proslaviti, to je slanje u istoriju još jedne izandale godine, a ova novu valja dočekati s osmehom na licu, makar, zato što je nova. Budući da su džepovi prazni, jedina solucija za proslavu je ulica. Premda i to nosi svoji rizike, naročito zbog “teške artiljerije”...

U epizodi: Pršti, pršti...

Tračoslava (na jednom prepoznatljivom Trgu): - E, pa, dobri moj, komšo, sačemo da izdžipamo “za sve pare” i to ban-badava, ijuu, ijuu... Šeširdžija (bezvoljno): - Uff, slatka moja komšinka, ni ti je to baš pametno! Viš’ kak’ je vani zdravo ’ladno, a ja taman podložio furunu, narezao leberaka i krvavica, pitije ladne ko ladetina, pa kis’o kupus... A, ti zapela da džipaš, il’ da mreš... (u tom trenu začu se prasak) - ljaaoooo...

Grmalj (maskiran u Deda Mraza i svojski nabaren): - Šta je, bolan, čiča?! Jal’ si s prep’o od dobrog starog Mraza?! I, more, đe ti muškos’? A, vid’ kako je majušna (petarda)?! E, kad se samo šjetim, tamo u zav’čaju, prije dvaj’s god’na, pršte bombe ko luben’ce, a ja šjedim mirno u kavani i derem ljutu. A, vid’ ova kak’a je – ne mereš čest’to ni videt’! (baci još jednu pred noge napupele omladinke) Traaas...

Sponzorojka (odskoči u šoku i polomi visoku potpeticu): - Zn’či, kad sad nisam riknula, čuka samo mi što nije iskočila iz utrobe! Pa, matori konju, si, bre, normalan!?! Mis’im, ima da platiš za ovu štiklu, stoko jedan! Sa’ kad mi dođe čko-de ima te presamiti bezbolkom...

Grmalj: - I, baš, sam napunio gaće! Nisam se plašio ni petor’ce, a ne nekak’og uštirkanog šmokljana! Ma, takih deseter’cu lemam – vid’ kaki su, nikaki! (zafrljači još jednu tačno pod noge mladiću koji je baš nailazio...)

Student (takode, prepadnut): - Gospodine, niste normalni, ponašate kao neko maloumno dete! Zar ne slušate šta se svakodnevno događa - ne prođe dan, a da se neko ne povredi, ostane bez prsta, bez pola ruke...

Grmalj (obesno): - E, vide, sve moji do moga nikom ponikoše! Kake su to, ba, kukavičke generacije, a uz to niš’ neumjeju da šenluče! Baš, ne znadete da uživite - muz’ka, vruća ljuta, krovne..., a sve džab-džaba! Jed’no ove petarde sam trebo platit’, al’ sam od tog mal’še tražio fiskalni, a on ga nije imo, pa sam moro da mu konfiskujem svu robu.

Student: - Bogami, ako tako nastavite, još ćete ih i preplatiti! Znate da je kazna za bacanje pirotehničkih sredstava oko dvesta evra ili dvadesetak dana zatvora?! A, baš sam vido policijsku patrolu kako se vrzma ovuda...

Grmalj: - A, da vidu malog zvrndova, o’kle tebi da sam ja baco petarde?! Ja sam samo uništavo ono što sam zaplenio od tog malog nakupca, da ne bi prodavo dejč’ci koja ne umije da rukuje s tim bombicama...

I, svi su oni tako, slučajno ili namerno, ali, ipak, zajedno, nastavili da, uz razne eksplozivne zvuke, čekaju neku mnogo bolju godinu. Vala će se i načekati...

* * *

Napisao Jordan Filipović
subota, 10 januar 2015 17:36

Ah, da, umalo da zaboravim - u starčevačkoj opštini ništa novo, izuzev što je počela jedna topla zima, „Garavi sokak” je održao koncert, mališane je o Svetom Nikoli na Trgu neolita ponovo obradovao Deda Mraz, a na otvaranju jublarnih desetih „Gašinih akorda” bilo je dobre svirke, ali i setnog podsećanja na nekog ko nas je prerano napustio - na velikog starčavačkog umetnika i entuzijastu Peru Poljaka.